

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
 Ἀργυροῦν μετάλλιον Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935)
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
 ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 Τιμὴ φύλλου δραχμαὶ 1500

Ἡερίδος Δ' — Τόμος Β΄ος

Ἀθήναι, 17 καὶ 24 Ἰανουαρίου 1948

Ἔτος 70ον — Ἀριθ. 4-5

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ

— Δὲ φοβάται τίποτα ἡ κόρη μου, μὰς ἔλεγε ἡ μαμά τῆς Λένας. Ὅσο ἐγὼ ἤμουν φοβιτσιάρια στὴν ἡλικία τῆς, τόσο αὐτὴ εἶναι ἀτρόμητη. Μοῦ φαίνεται ἄλλωστε ὅτι ὅλα τὰ παιδάκια σήμερα εἶναι πιὸ γενναῖα ἀπὸ ἄλλοτε. Θυμοῦμαι τὴν ἐποχὴ τῶν ἀεροπορικῶν συναγερωμῶν ποὺ κατεβαίναμε στὰ καταφύγια, καὶ περισσότερα παιδιὰ γελοῦσαν κι' εἶχαν ὄρεξη καὶ γιὰ παιχνίδια ἄκόμα.

Πάντως κανένα δὲν ἔκλαψε. Ἐγὼ στὴν ἡλικία τους ποῶς ξερεῖ τί θὰ ἔκανα! Καὶ αὐλογοῦμαι μετανιωμένη τί ἀνόητη ποὺ ἤμουνα μικρὴ ὅταν φοβόμουνα καὶ γαλνοῦσα τὴν καρδιά μου με τὸ παραμικρὸ, ἄκόμα καὶ με τοῦ ἀέρα σὰν φυσῶσε δυνατά. Ἄ, ἤμουν γελοῖα με τοὺς κωμικούς φόβους μου. Ἐνα μυαλόμένο παιδί δὲν εἶναι ποτὲ τόσο φοβιτσιάρικο.

— Αὐτὸ μὴν τὸ λέτε, τῆς εἶπαμε. Ἡ δειλία εἶναι κάτι ἀσχετὸ με τὴν κρίση. Καὶ

συχνὰ περνᾷ ἐκεῖ ποὺ δὲν περιμένεις, σὲ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ κατὰ τὴ λογικὴ θάπρεπε νὰ φοβάσαι...

— Ὦ, ναί, ἀναφώνησε ἡ μητέρα τῆς Λένας. Μιὰ θεῖα δύναμη εἶναι ποὺ κατεβαίνει καὶ σοῦ τὸν βγάζει τὸ φόβο. Ἄχ, νὰ γινόταν ἔτσι καὶ

με τὴν κἀθε κακία ποὺ κλείνει μέσα τῆς ἡ ψυχὴ! Νὰ κατανοῦσε ἄφωνα ὁ καθένας καὶ νὰ συγχωροῦσε καὶ ν' ἀγαποῦσε ἄκόμα τοὺς σιναθροῦτους του, ὅπως μὰς παράγγειλε ὁ Χριστός. Ἔτσι νὰ γινόταν αὐτὸ τὸ θαῦμα ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς γῆς, καὶ σὰν ἓνα γλυκὸ εὐτύχημα τῆς ἀνθρωπότητος μέσα σὲ μιὰ ὥρα, εἰδυλλιακὴ αὐγὴ!... Θυμοῦμαι...

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Πῶς θάθελα νὰ ταξίδεψα με τ' ἀεροπλάνο ποὺ περνᾷ!

Καὶ χαμογελώντας με θαμπωμένα μάτια σὰ περασμένα, ἡ μαμά τῆς Λένας μὲς διηγήθηκε τ' ἀκόλουθα:

— Οἱ γονεῖς μου τῶχαν καθυμνοῦν γιὰ τὴν ἡμουνά τόσο φοβιτσιάρικο παιδί κι' ἔκαναν ὅ,τι μπορούσαν γιὰ νὰ μὲ διορθώσουν.

Πρῶτα ὁ μπαμπὰς ἐπιχείρησε νὰ μοῦ βγάλει καθε φόβο κι' ἀνέλαβε νὰ μοῦ ἐξηγήσει τί εἶναι ὁ ἀνεμὸς κι' ἡ βροχὴ του, τί εἶναι οἱ ἀστραπὲς κι' οἱ βροντὲς, καθὼς καὶ κάθε ἄλλο φυσικὸ φαινόμενον ποὺ φοβόμουνα τόσο ἀδικα. Ἔτσι ἔκαν — ἔκαν τοὺς φόβους μου κοτὰξε νὰ τοὺς ἀναλύσει καὶ νὰ μοῦ ἀποδείξει τὴν κοταμάρα μου γιὰ νὰ πάψω πιά νὰ φοβοῦμαι. Ὅταν

φτάσαμε στο φόβο του Αντώνη, ο μπαμπάς άναγκασμένος πιά, μη βρίσκοντας άμεσως τί να μου πει, με μάλωσε και μου είπε ότι είμαι ένα ήλιθιο παιδί... Ο Αντώνης ήταν ο ύπηρετης του γραφείου του, που δεν ξέρω πώς τον είχα άγορευτεί και κρυβόμουνά κάθε φορά που βρόχτανε σπίτι μας.

Δέν ήταν καθόλου άγριος άνθρωπος, απ' εναντίας πολύ ήμερος κι εύγενικός, πρόθυμος, πηδηχτός, μάκαία πάσιζε ο καϊμένος με λόγια, με χαμόγελα και χειρονομίες να μ' έβουμένισει. Δέν κατάφερα τίποτα. Όσο πιο πολλούς χαριεντισμούς μου έκανε, τόσο εγώ έβαζα πείσμα, δέν ήθελα να τον άντικρύσω και ξεφώνιζα να φύγει, να φύγει άμέσως για να μη τον βλέπω...

— Μαρέ σε καλό σου, μου λέγαν όλοι στο σπίτι, τί σου έκανε ο Αντώνης; Ο Αντώνης που είναι τόσο καλός, που ο αγαπά, που σου φέρνει και καραμέλες;

Αδύνατο ν' άλλαξα γνώμη. Ο Αντώνης έπρεπε ναφευγε από μπροστά μου, ναβγαίνει από το δωμάτιο κι απ' αυτό το σπίτι άκόμα για να ησυχάζα όλοτετα. Πολλές φορές μου τις έβραξαν γι' αυτό τον φόβο μου του Αντώνη. Έπειτα στην άπειπία τους γελούσαν, αλλά έπρεπε αυτός ο φόβος να μου περάσει βιασθήποτε, γιατί ντροπιαζα και σύγχυτα τους γονείς μου στα καλά καθούμενα, με τις προσφυλάξεις που έπαιρναν σε κάθε έρχομό του Αντώνη για να μη χαλνούσα πάλι τον κόσμο.

Για τον άνεμο και τ' αστραλόβροντα ο μπαμπάς μου είχε δώσει καλές εξηγήσεις, που είχαν φέρει κάποιο άποτέλεσμα. Αλλά για τον Αντώνη όλες οι εξηγήσεις του πήγαιναν χαμένες. Δέν μπορούσα να τον άντικρύσω χωρίς φωνές και κλάμματα. Όσπου μια μέρα δλώς διόλου χωρίς να το περιμένονν, προς μεγάλη άπορία όλωνώνε στο σπίτι, έπαφα πιά να φοβούμαι τον Αντώνη κι έδειχνα μάλιστα και κάποια συμπάθεια γι' αυτό το φουκαριά.

Πώς είχε γίνει το θαύμα; Τι είχε συμβεί; Δέν μπορούσαν να καταλάβουν. Μά η νταντά μου γελόντας τους εξήγησε.

Ένα άπόγευμα καθώς μ' έβγαζε περίπατο με πέρασε κι από ένα δρόμο άπόμαρο που ήταν σαν έξοχικός με μάντρες και σπιτάκια από δώ κι από κει. Τάχα ότι πάει να ιδεί μια χωριανή της μ' έμπασε ο

έν απ' αυτά τα σπιτάκια. Έκει μās ύποδεχθηκε μια γυναίκα κι ένα κοριτσάκι: — Περάστε, περάστε, μās έκανε. — Ηρόταμε να σās δούμε, είπε η νταντά μου και στοργυλοκάθησε μπροστά στο τραπέζι που είχε στη μέση του μια γλάστρα βασιλικό, χοντροή σαν τή νταντά μου. Φάναζε δέ το κοριτσάκι νάρθει να παίξει μαζί μου.

Το θυμούμαι κείνο το κοριτσάκι, εύγενικό, με γαλανά μάτια και καθαρή ποδιά. Με πήρε από το χέρι και με πήγε έξω στην αυλή, όπου είχε γλάστρες πολλές, και καθήσαμε ο' ένα μπάζο. Κοιτά μας ήταν καούνια με φυτεμένες πρασινάδες και λουλουδάκια, και πιο εκεί κρέμονταν ο' ένα σχοινί άπλωμένα ρούχα. Καθώς με κοιτάζε το κοριτσάκι, ένιωθα κάποτε να με κοιτάζουν τα λουλουδάκια μέσ' από τα μάτια του.

Υστερ' από λίγη ώρα η νταντά μου φάναζε από μέσα: — Δέν παίζετε; κι ήρθε να ιδεί τί κάνουμε, κι επειδή δέν παίζαμε, λες και της ήρθε ξαφνικά μια λαμπρή ιδέα, σαν ναχε κείνη κάποιο παιχνίδι στο νού της, με παίρνει από το χέρι μέσα και μου λέει άποφασιστικά:

— Ξέρεις που είμαστε εδώ, κοκοκώνα μου; Στο σπίτι του Αντώνη! Ναι, του Αντώνη που φοβάσαι, κούτο, και κλαίς.

Κόκκαλο εγώ, μιλιά! Η νταντά μου γνέφονταν με τή νοικοκυρά, περιμένοντας να ίδουνε τί θα κάνω.

Ε, λοιπόν δέν έκανα τίποτα. Ούτε πάτησα φωνές: να φύγοιμε! ούτε κών κατούφιασα. Είχα μείνει έκστατική. Φαντάζομαι ότι το πρόσωπό μου θάφεγγε όπως ο' εκείνους που τους επισκέπτεται η χάρη του Θεού. Η μητέρα της μικρής έπρεξε τότε χαρούμενη και μούφερε να φάγω ένα λουκουμάκι. Το πήρα και τάφαγα σιγά-σιγά άφου είπα ευχαριστώ. Αλλά «ευχαριστώ» σαν νάκουσα να λέγουν και ο' έμένα, έτσι όπως με γλυκοκοιτάζαν εκεί μέσα, πρόσωπα και πράμματα.

Όστε αυτό ήτανε το σπίτι του Αντώνη! Κι' εκείνα τα παπούτσια κάτω από το κρεβάτι, ήτανε τα παπούτσια του. Κι' εκείνο το σακάκι το κρεμασμένο με άλλα ρούχα στον τοίχο, ήτανε το δικό του, το σακάκι που άλλαζε. Κι' αυτά όλα ήτανε τα έπιπλά του. Και το κοριτσάκι δικό του... Έτσι διαμειλιζόμενος ο Αντώνης μέρευε στη φαντασία μου, δέν μου προέβουσε πιά κανένα φόβο. Σαν να ή-

ταν κανένας καθαγιασμένος που με τρώμαζε άλλ' όταν τον έσπασα και περιεργάστηκα τα κομμάτια του ήσυχασα και τον λυπήθηκα, μα και γέλασα γιατί τον είχα φοβηθεί ή άνόγητη τόσο καιρό. Θάθελα γά του ζητούσα τώρα συγγνώμη.

Η θεραπεία μου αυτή από το φόβο του Αντώνη έγινε με τα χρόνια μια από τις προσφιλέστερες άναμνήσεις της ζωής μου. Σταλεί ακόμα στην ψυχή μου, όσες φορές τη θυμηθώ, μια εύδαιμονία σαν να συσχετίζεται με το θαύμα του τυφλού που άνάβλεψε. Και την θεωρώ σαν ένα άπόκτημα σπουδαίο γά όλη μου τη ζωή. Γιατί αυτός ο παλιός μου φόβος του Αντώνη και τώρα ακόμα (έννοείται βέβαια χωρίς εκείνες τις παιδικές μου έκδηλώσεις) κάνει κάποτε να μου ξανάρθει μπροστά σε μερικά πρόσωπα που τυχαίνει να συναντήσω και να μου είναι άποκρουστικά. Αλλά πάντοτε ο φόβος μου αυτός—ή άπέχθειά μου ως πώ καλύτερα,— μου περνάει γρήγορα και μεταβάλλεται ο' ένα συναίσθημα μεάνοιας και συμπόνιας που κάνει να διακρίθων τα μάτια μου και να προσέχουμαι γλυκά στο Θεό να έλεήσει όλο τον κόσμο Του, σαν νάβλεπα ακόμα τα καταπονέμενα παπουχια του Αντώνη κάτω από το κρεβάτι του και κείνο το παλιό, το γυαλισμένο σακάκι του, το κρεμασμένο στον τοίχο...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΡΟΛΟΓΙΑ

Ακούστε την άμίμητη άπάντηση που έδωσε μια μέρα ένας σταθμάρχης στο μεγάλο μαθηματικό Πονακαρέ, όταν ο τελευταίος τον ρώτησε γιατί το καθένα από τα δυο ρολόγια του σιδηροδρομικού σταθμού έλεγε και διαφορετική ώρα:

— Μα αν έδειχναν και τα δυο την ίδια ώρα ήταν περιττό να είναι δυο!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΜΙΜΟΖΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Μ. ΚΑΤΑΛΑΝΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μετά, συλλογιζόμενοι, πώς στο κάτω-κάτω αυτός εκεί ο ψαράς έκανε πολύ περιέργους περιπάτους, έτοιμάστηκαν να τον φωνάσουν, όταν, άπτότομα, ή βάρκα χάθηκε, για να ξαναφανεί, λίγα λεπτά άργότερα, κάμποσο μακριά από το καράβι και να κατευθύνεται στη Μεσσήνη. Ο μαρκήσιος φάνηκε να βιανοποιείται μ' αυτή την άναφορά, μα όλη την ήμερα ήταν νευρικός. Κι' ή Μιμόζα παρατήρησε πώς την άγκάλιαζε πολύ πιο συχνά, μ' ένα είδος άγρια τρυφερότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΚΟΠΟ

Όταν έδω και τρεις μήνες, είχε φτάσει στον πύργο των Μπάζ ένας βαρύν φάκελλος σκεπασμένος με ξενικά γραμματόσημα, ο μαρκήσιος που τον πήρε είχε άχοιάσει. Ο φάκελλος ήταν παχύς, και ή διεύθυνση, γραμμένη με τρεμάμενα χέρια, φαινόταν πώς είχε γραφεί από χέρι φοβερά κουρασμένο. Τα βουλοκέρια που τον σφράγιζαν είχαν άποτυπωμένο έν άστρο άνάμεσα σε δυο μαχαίρια. Έσκισε το φάκελλο και διάβασε φρικιώντας από πόνο τα άπειρα φύλλα που έκλεινε. Άφου τα διάβασε, κλείστηκε μέσ στο γραφείο του κι οι ψηλές μπρούτζινές λάμπες έφεγγαν ως την αυγή. Το πρωί, φάναζε τον ύπηρετη του, κι ο Ανατόλ πήγε στο ταχυδρομείο ένα σωρό γραμματα για να τους βάλει γραμματόσημο και να τα στείλει.

Αλλά ήταν για τις Ίνδιες, άλλα για ναυπηγούς της Τουλώνης, άλλα πάλι για έργοστασιάρχες του Αγίου Στεφάνου. Ωριωμένα, πολύ βαριά, χρειάστηκαν τριπλό γραμματόσημο. Αλλά, πολύ έλαφριά, δέν έπρεπε να περιέχουν παρα λεπτά φύλλα.

Άμέσως έγκαταστάθισαν στα κτήματα του μαρκήσιου διαχειριστές και, ύστερα από τρεις μήνες, άφου άνταλλάχτηκαν με τους άνταποκριτές του ένα πλήθος γραμματα, ο κ. ντε Μπάζ έφυγε, μαζί με τον Ανατόλ, για το Πόρ-Βάντο, όπου τους περιόμνε το «Σμαράγδι» που είχε φτάσει την προηγούμενη μέρα από το Σέιν. Οι προμήθειες γέμισαν τ'

άμπάρι, τα όπλα ταχτοποιήθηκαν στο μεσοκατάστρωμα. Το πλήρωμα, διαλεγμένο καλά, περιλάβαινε άντρες γερούς και βιανούς για κάθε κατοπάθημα. Ο σκοπός της άποστολής, έμενε άγνωστος. Ξέρανε μόνο πώς πολλοί κίνδυνοι τους περιέμεναν και θάπρεπε κάποια έπείγουσα ύποχρέωση να πραγματοποιούσε ο μαρκήσιος ή κάποιο άσθηρό καθήκον να εκπλήρωνε για ν' άποφασίσει να παίρνει μαζί του χωρίς να χάνει λεπτό, κι' αυτή τη μικρή ξανθά Μιμόζα, που ξαννοίγταν σαν ένα φρέσκο λουλούδι.

Υστερα από τα γεγονότα της Μεσσήνης, ο μαρκήσιος άποφασισε να κάνει γνωστο στους συντρόφους του του

Ο μαρκήσιος έσκυψε συγκατημένος...

ταξιδιού τον τόπο, άγνωστο ως την ώρα εκείνη, προς τον όποιο θαλασσοδρομούσε το «Σμαράγδι». Ο Ντρούου είχε δίκιο: ο κ. ντε Μπάζ πήγαινε στις Ίνδιες. Και ένα βράδυ, ένώ ο ήλιος έπερτε με λαμπρότητα, το «Σμαράγδι», ανεβαίνοντας το Γάγγη, σταμάτησε μπρος στην προκυμαία της Μπεναρές.

Η ίερη πολιτεία, ή πολιτεία των φακίσηδων και των βραχμάνων άπλωνόταν κλιμακωτά σαν ένας μεγαλόπρεπος δίσκος, πάνω από τους καθρέφτες των νεράν. Στο βραδυνό σθεανό, ραβδωμένο από πορφύρα και χρυσάφι, οι χρυσοί θόλοι κι' οι γαλάζιοι μίναρες, διαγράφονταν με διάνγεια θόρυβοι

άπο φωνές, από κυμβαλα, από καμπάνες γέμιζαν τον άέρα. Πάνω στις τراسات σκάλες που ένωναν τις προκυμαίες με την πόλη, μαράττοι, σουντροάδες, με πάνες γραφικά δεμένες γύρω τους, έτρεχαν μ' έξαιρετική ευκίνησια κι' έβλεπες σβέλτες κοπέλλες, σκεπασμένες με φωτεινές μουσελίνες, που έρχονταν, να γείμισουν τους ψηλούς χαλκίνους άποφορείς τους από τον άγιασμένο ποταμό.

Το πλήρωμα του «Σμαραγδιού», μαζεμένο πάνω στη γέφυρα, παρατηρούσε όλοένα αυτό το γραφικό θέαμα κι' αυτός άκόμα ο μάγερρας παράτησε τους φουρνοφους του για να 'σθει να θαυμάσει. Μά σε λίγο ο καθένας πήγε στη δουλειά του.

Ο Ντρούου κατέβηκε στις μηχανές όπου είχε γίνει μια έλαφριά ζημιά, κι' ο Μπατσεφλάν πήγε στην καμπίνα του. Δέν έμεναν πιά άκουπιμισμένοι στην κουπαστή του καραβιού, παρά ο μαρκήσιος κι' ή Μιμόζα. Έκείνη, εύτυχημένη, μεθυσμένη από χαρά, κέλαδούσε σαν πούλακι. Ο θεός της την άκούγε μ' ένα χαμόγελο που μαλάκωνε λίγο την άγέροχη φυσιογνωμία του και τα μάτια του περιπλανούνταν άσηχημένα στην προκυμαία που έσημονόταν όσο πλησίαζε ή νύχτα. Ξαφνικά άνασκήτησε βίαια και ψιθύρισε:

— Για σάπα, Μιμόζα! Έκείνη σταμάτησε με μιάς, έκπληκτη, κι' άκολουθήσε τη διεύθυνση που είχε το βλέμμα του θείου της. Στην προκυμαία, άκριβώς άπέναντι από το άγκυροβόλημα του «Σμαραγδιού», σκεκόταν ένας παράξενος άνθρωπος. Για μοναδικό του ντύμα φορούσε ένα σκούρο πανί, στριφογυρισμένο σα σκονιί γύρω από τη μέση, σχηματίζοντας μπροστά ένα μεγάλο κόμπο που οι άκρες του κυμάτιζαν ως τα γόνατά του. Τα μέλη του σώματός του, ύπερβολικά αδύνατα, ξαντλημένα, έμοιαζαν άτροφικά από καμιά τρομερή άρρώστια κι' όμως παρ' όλα αυτά έδιναν την έντύπωση πώς ήταν εύλυγιστα και δυνατά. Το δέμα του είχε μπροστίλιγο χρώμα. Δέν είχε γενεια τα μάτια του έλαμπαν σα να φωτίζονταν από ένα έσωτερικό φως, και πάνω στους όμοφους του μπλέκονταν τα μακριά μάτια άπειροποίησητα μαλλιά του. Ο μαρκήσιος φάναζε δυνάτα:

— Μοροουτί! Έκείνος άνασκήτησε κι' έκανε

ένα βήμα να πλησιάσει το καράβι. Απλώσε τα σκελετωμένα του χέρια προς τον κύριο γτε Μπαζ, και με φωνή βρογχική, πονεμένη και βαρεια άρχισε να μιλάει μίλησε γαλλικά, όπως και η άγνωστη φωνή που ακούστηκε στη Μεσσήνη, και είπε αυτά πάνω κάτω τα λόγια:

— Σου το παράγγελα. Γιατί έρχεσαι... Θέλεις να χαθείς;... Θέλεις, λοιπόν, κι' αυτό το ξανθό λουλουδάκι να το θερίσουν; Μην πηγαίνεις πιδ μακριά, γύρισε, είναι καιρός άκόμα! Αφησε να γίνει ότι είναι, γραμμένο, μην πηγαίνεις πιδ μακριά!

Υστερα, ο ξένος εκείνος άνακατέυτηκε με μια παρέα βαστάζους που πέρασαν μ' άλλαγή και γέλια, και δέν ξαναφάνηκε πιδ. Ο μαρκήσιος, λίγο άρχος, κοίταξε άκόμη την προκυμαία και μέσα στα προσηλωμένα του μάτια η Μιμόζα διέκρινε την άόριστη ομίχλη ενός δάκρυου. Τότε, όπως στη Μεσσήνη, με μια κίνηση γεμάτη τρυφερότητα και εδλάβεια, φίλησε το χέρι του γέρου θείου της:

— Μή φοβάστε για μένα, ψιθύρισε. Δέ θα μου συμβεί τίποτα το κακό, νάστε βέβαιοι: θα προσευχηθώ τόσο!

— Ναι, προσευχήσου άγγελούδι μου, άπάντησε με φωνή που μόλις ακούεταν από τη συγκίνηση προσευχήσου, κι' ο Θεός ός σ' ακούσει. Το καθήκον που πηγαίνο να εκπληρώσω είναι φαίνεται πολύ πιδ δύσκολο από όσο είχα υποθέσει!

Η βάρκα άπορακυνόταν από τη στεριά.

Υστερα πήρε μαζί του τη Μιμόζα στο σαλόνι του γιώτ, φώναξε τον Ανατόλ για ν' άνάψει τα φώτα και να παραγγείλει του Μπαττερφλάν και του Ντρώου, πώς θα ήθελε πολύ να τους συναντηθούν εκεί. Τα πλατιά παραθύρα, άνοιχτά, άφηναν να μπειναι ο άέρας, φορτωμένος άρώματα κανέλλας. Ο κ. γτε Μπαζ ήταν άρχος κι' ο καπετάνιος με το δεύτερο κατάλαβαν από τη στιγμή κιόλας που έμπαιναν μέσα, πώς το πράγμα που είχε να τους άνακοινώσει ο μαρκήσιος ήταν πολύ σοβαρό.

— Καπετάνιε Μπατερφλάν, είπε κείνος, έχετε δυο ναύτες γερούς και τίμιους, άξιους για κάθε περίπτωση, μα πού μπορείτε να τους έχετε κι' άπόλυτη έμπιστοσύνη;

— Δέν είναι δύσκολο να βρεθούν! βιάστηκε ν' άπαντήσει ο άνοιχτόκαρδος καπετάνιος. Όλοι τους είναι τολμηροί, εύσυνεϊδητοι κι' άφοσιωμένοι, άπ' αυτή την παλιά καλή καταλάνηκη ράτσα που μόρσε να διατηρηθεί άμόλυπη, και που μένει τόσο πιστή στις παραδόσεις της.

— Πολύ καλά. Καλέστε, σάς παρακαλώ, δυο άπ' αυτούς, όποιους σάς φαίνονται περισσότερο άξιοι να τους έμπιστευθεί κανένας.

— Ντρώου, παιδί μου, είπε ο Μπαττερφλάν ύστερα από λίγη σκέψη, πές να μās φέρουνε το Ζέπ και το Φορεβέλ.

Ο δεύτερος βγήκε άπ' το σαλόνι μ' ένα έπιδοκιμαστικό νεύμα, και ξαναγύρισε σε λίγο με δυο περιφόρους ναύτες.

Εύρωστοι, ψηλοί, μελαχροϊνοί, έμοιαζαν μεταξύ τους. Είχαν κι' οι δυο τους πολύ καθαρό τον τύπο της ράτσας τους: προφιλ άετίσιο, βλέμμα πότε άγριοπιδ και πότε γλυκό, χείλια λεπτά και μασέλλα γεμάτη θέληση. Τη σοβαρή έκφραση του προσώπου τό νιζε ένα μέτωπο λιγάκι χαμηλό, που δείχνει ίσχυρογνωμοσύνη. Στριφογυρίζοντας το κασκέττο τους άνάμεσα στα δάχτυλά τους, στέκονταν όρθιοι μπροστά στην πόρτα δίσταζαν να προχωρήσουν. Μ' ένα ένθαυρυντικό κάλεσμα, ο μαρκήσιος τους έβαλε

να καθήσουν. Κοντά τους πές κι' ο Ντρώου.

Μια εύρύχωρη πολυθρόνα είχε

Ένα κεφάλι φάνηκε στο φονιστρίνι...

την τιμή να χωρέσει τον όλοστρογγυλο καπετάνιο Μπαττερφλάν. Ο μαρκήσιος έμεινε όρθιος, στηρίζοντας τη ράχη του σε μια κονσόλα. Όσο για τη Μιμόζα, φέροντας ένα σκαμνάκι κοντά στο θείο της, κάθισε κεί, και κείνος άρχισε να μιλάει, χαϊδεύοντας όλοένα, με την άκρη των δακτύλων του, το ξανθό κεφάλι του κοριτσιού.

— Κύριοι, είπε με βαρεια φωνή, φτάνουμε στο τέμα της άποστολής μας. Όμολογώ πώς δέν ήθελα να σάς γνωρίσω άκόμα αυτό που έπιδιώκουμε να εκπληρώσουμε, τρία έπεισόδια όμως που συνέβηκαν μ' άνησύχησαν, και το χρέος μου είναι, άφου σάς τα γνωστοποιήσω, να σάς πω τι έχουμε έρθει να κάνουμε στη Μπεναρές. Η διήγησή μου δέν πρόκειται να ναι πολύ σύντομη!

Ο μαρκήσιος έκανε μια μικρή παύση. Υστερα διηγήθηκε στους άκροατές του τις δυο προειδοποιήσεις που έγιναν στη Μεσσήνη, και που την πρώτη την ήθεσαν κιόλας ο Ντρώου κι' η Μιμόζα. Αφηγήθηκε και τα λόγια του Μωροντί. Και, με την καθαρή και σοβαρή φωνή του, μέσα στη σιωπή και τη γενική προσοχή, συνέχισε με τα παρακάτω λόγια:

(Ακολουθεί)

ΚΩΣΤΑΣ ΑΓΑΠΗΤΙΔΗΣ

ΕΝΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΥΡΥΛΟΣ

Ο Χόγκαρντ Νέιβιν, έξερευνητής του 18ου αιώνος, στο ημερολόγιο που άφησε πεθαίνοντας, γράφει αυτά τα περίεργα: «...Μπαίνοντας στο ναό, είχα την εντύπωση πώς έμπαινα σε κάποιο άρχαιο ελληνικό περιβάλλον, με τ' άγάλματα των Θεών του και των φιλοσόφων του. Όταν μια φορά πέρασα από την Έλλάδα κι' άνέβηκα στον Παρθενώνα, έννοιωσα την ίδια ίερή ανατριχίλα. Ο θυρύλος λοιπόν, που τρυγγίζει από στόμα σε στόμα, ότι στην περιοχή αυτή της Τσεχουάχουα, άνθιζε κάποτε ένας άρχαίος ελληνικός πολιτισμός δέν είναι φαντασία. Και τούτοι εδώ, ή φυλή των Μινιάρι, είναι οι γνήσιοι άπόγονοί τους...»

Άς άφήσουμε όμως το ημερολόγιο του Νέιβιν κι' ός κάνουμε ένα... μικρό περίπαιτο ός τη χώρα που περιγράφει. Βορειοανατολικά του Μεξικού, εκατοντάδες μίλια από τον άγριοτόπο της Σιέρα Μάντρε και εκεί που άρχίζουν τα πανύψηλα βουνά της Τσεχουάχουα, υπάρχει ή πιδ παράξενη, ή πιδ άγρια κι' ή πιδ μυστηριώδης χώρα του κόσμου. Είναι ή χώρα των Τσιλτσούις, που οι κάτοικοί της ζουν σ' ένα πανύψηλο όροπέδιο και που είναι ή ίερη φυλή όλων των Ινδιάνων. Είναι οι βασιλικοί άπόγονοι των Μοντεζούμα, των άρχαίων Αζτέκων και των Τότονακ, κι' οι ίερείς που ζουν άνάμεσα τους διατηρούν άκόμα την άρχαία θρησκεία και προσφέρουν στο θεό τους—ένα δικέφαλο φίδι—άνθρωπινες θυσίες.

Πολλοί Εύρωπαιοί έπιστήμονες που πήγαν σε τούτη τη χώρα, γύρισαν—όσοι κατόρθωσαν να γυρίσουν—κοκαλιάριδες, έξαντλημένοι άπ' την πείνα, τις στερήσεις και τις άφάνταστες περιπέτειές τους, φέροντας περίεργα βαρβαρικά άντικείμενα πολέμου, που τα περισσότερα άπ' αυτά ήταν καμωμένα από άληθινό χρυσάφι και στολισμένα με πολύτιμα πετράδια.

Άλλοι έξερευνητές και τυχοδιώκτες, διψασμένοι για εύκολο πλουτισμό, ξεκίνησαν μια μέρα με την έλπίδα ότι θα κατάφεραν να βρουν τους άμύθητους θησαυρούς που οι Τσιλτσούις κρύβουν με άγρυπνη φροντίδα στα ύπογεια βάθη του ναού του δικέφαλου φιδιού. Άλλά και μόνο να επιχειρήσεις να

φτάσεις σ' αυτή την παράξενη χώρα, είναι αρκετό για να διακινδυνεύσεις τη ζωή σου. Είσαι ύποχρεωμένος να περάσεις από τρομακτικές ζουγκλες, από δάση αιωνόβια με θανατηφόρα έλη, από πανύψηλες βουνοκορφές, όπου χειμώνα-καλοκαίρι παραμένει άγρυπνο το τάμ-τάμ των έρυθροδέμων, όπου ζουν οι άγριοι κι' έλεύθεροι φυλές των Νοβάγιο και των Γιάκς των Σονόρα.

Ο Τσιλτσούις, ξεκινούν ομάδες ομάδες και πιδνουν καρτέρι άνάμεσα στις χαράδρες για να συλλάβουν διάφορους κυνηγούς βουβαλιών ή να καταστρέψουν καρβαβάνια και να πάρουν μαζί τους αιχμάλωτους. Τις γυναίκες τις σέβονταν πολύ, όταν μάλιστα είναι ξανθές τις φορτώνουν με πανάκριβα δώρα και τις αφήνουν έλεύθερες. Τους άντρες όμως, αν είναι γέροι, τους σκοτώνουν στον τόπο με το σπακούρι τους, ενώ τους νέους τους παίρνουν μαζί τους για να τους θυσιάσουν στο θεό του δικέφαλου Μισούν θανάσιμα τους Εύρωπαιούς, επειδή πιστεύουν ότι ή λευκή φυλή προκαλεί από άρχαιότατα χρόνια τους πολέμους και τις άφρώστιες.

Κι' όμως μέσα σ' αυτό το τρομακτικό περιβάλλον, που κανένας πολιτισμός δέν κατάφερε να το δαμάσει, ζει μια άλλη, έξωροιστή φυλή, οι Μινιάρι. Το χωριό τους—άληθινή μικρογραφία των άρχαίων Αθηνών—βρίσκεται χτισμένο άνάμεσα σε δυο πανύψηλα βουνά. Μια πράσινη κοιλάδα το περιστοιχίζει, όπου βόσκουν εκατοντάδες πρόβατα και άγριοκάτσια. Όλα είναι μικρούτσικα και χαριτωμένα, μοιάζουν με κάτι μαγικό, σά να βρίσκεται σε παραμύθι. Το άσυνήθιστο είναι που τα χαμηλά και κολοφτιαγμένα σπιτάκια τους, λαμποκοπούν κάτω από φρεσκοπλυμένα, μοιάζοντας από μακριά με κρύσταλλο άπ' άλάτι ή άσμη.

Οι Μινιάρι, μιλούν πολύ λίγο και μόνον όταν είναι ανάγκη, άγαλλάζουν μεταξύ τους μερικές σύντομες φράσεις, σε μια διάλεκτο που είναι άγνωστη άκόμη στους γλωσσολόγους. Κι' όμως άνάμεσα στα λόγια τους πολύ εύκολα μπορεί να ξεχωρίσει κανείς τις λέξεις, ύντρία ύντρωρ, κάλυμα, θάλαττα, που ση-

μαίνουν ύδωρα, ύδωρ, κάλυμα και θάλασσιν.

Νά όμως τί γράφει κι' ένας άλλος έξερευνητής, ο Σέρ Άλφρεντ Πήρσον, που το 1946, σε μια έξερευνηση του, πιάστηκε αιχμάλωτος από τους Τσιλτσούις και κατάφερε να ξεφύγει με την βοήθεια των Μινιάρι: «...μόλις βρέθηκα έλεύθερος και σε χέρια φιλικά, ήθε ένας έφηβος Μινιάρι και κάθισε κοντά μου. Η όμορφιά του ήταν άπαραμίλλη, φορούσε έναν χιτώνα από άστραφτερό μετάξι, πιδίλα και μια γαλάζια κορδέλλα γύρω από τα μακριά δολόξανθα μαλλιά του. Τον ρώτησα με νοήματα πώς όνομάζεται. Ο νέος χαμογέλασε και μου άπάντησε σε άπταιστα Έγγλέζικα:

— Δίνουμε λοιπόν την εντύπωση άγριών; Γιατί μου μιλάτε με νοήματα; Γνωρίζω πέντε Εύρωπαικές γλώσσες και άνάμεσα σ' αυτές την Έλληνική. Έδώ έχουμε τεράστια βιβλιοθήκη με σπάνια έργα, έλάτε να δήτε.

Με όδήγησε σε μιά αιθουσα που μ' άφησε κατάπληκτο. Στα ράφια είδα σπανιότατους τόμους άπ' όλες τις γλώσσες του κόσμου και πάνω σ' ένα κομψό τραπέζι τις τελευταίες εκδόσεις του Νταίνλυ Μαίηλ και του Παρι Σουάφ. Ένας σεβάσιμος γέρος διαβάς καθισμένος σε μια άναπαυτική πολυθρόνα. Άν ήταν μέσα σε πιδάρι θ' άλεγα πώς είχα μπροστά μου το... Διογένη! Έπειτα άπ' αυτό, ο έφηβος μ' όδήγησε στο ναό τους. Και τότε διαπίστωσα την άλήθεια: οι Μινιάρι είναι οι καθαροί άπόγονοι των Έλλήνων. Σε κάθε γωνιά του ναού ύπήρχαν μικρά άγάλματα της Αθηνής, της Αρτέμιδος, του Διός και του Έρμη.

— Έλάτε, μου είπε ο έφηβος, να σάς δείξω τα ύπόγεια του ναού. Στο μεταξύ αυτό ός συστηθούμε: όνομάζομαι Έρμονόγης του Φιλόλαου...

Από τη μια άκρη ός την άλλη, τα άπέραντα αυτά ύπόγεια του ναού είναι γεμάτα από άνεκτίμητους θησαυρούς. Βάρα, άγάλματα, ύδρες, χτένια, δαχτυλιδια και βραχιόλια. Είναι μια λεία διαλεχτή, από προγονικούς ύως πολέμους, λεηλασίες, εμπόριο και φόρους, χιλιάδων χρώνων. Όλοι οι Μινιάροι σχεδόν είναι ψηλοί, εύσωμοι και διατηρούν, άντρες και γυναίκες, μια θαυμαστή όμορφιά που είναι σπάνια στον πολιτισμένο κόσμο. Το χρώμα τους είναι άφρενωτό, έχουν μακριά κατάξανθα μαλλιά και τα μάτια

...ως οι δυο σταγόνες του Αιγαίου. Τότε τέλος δελχόντων αναμφισβήτητα την εογενική καταγωγή τους. Αλλά και άλλα γράφει ο Έλφρεντ Λήρσον, στο τελευταίο «Επιστημονικό Δελτίο Έξερουντιών». Το άρθρο του ανατάσσει κυριολεκτικά τους ευφάνταστους Αμερικανούς και πολλές ομάδες νέων ανθρώπων προσεφέρθηκαν να δημιουργήσουν μια γερή απ' όλες τις απόψεις, Έξερουντική αποστολή στη χώρα των... απογόνων μας! Ο Έξερουντις όμως αυτός δεν μας ξηγήει με ποιόν τρόπο βρέθηκαν στην άλλη άκρη του κόσμου οι άνθρωποι αυτοί και πού συστάθηκαν σαν Έθνος γέννηδες του Φιλόλου! Ίσως ο θρύλος που πραγματικά υπάρχει στις μακρινές εκείνες χώρες — από κάποιο άγαλμα Ελληνικής τέχνης που βρέθηκε κάποτε κοντά στη Σιέρα Μάντρε — ο Πήρσον, όπως κι' ο Χόγκαντ Νέιβις, να δημιουργήσαν στη φαντασία τους το θαυμάσιο αυτό παραμύδι. Δεν είναι κι' ασχημο, ε' ;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΚΙΑΝΗΣ

ΜΑΚΡΥΑ

Στην ανηφορία της Πόλης Λιλίνα Μαυρονόη

Στα χέρια μου ως μπορούσα να κρατούσα τα χέρια σου τα άρατα, τα παιδικά. Και με λαχτάρα τόση να φιλούσα τα τρυφερά σου μάτια τα γλυκά. Μιά πεταλούδα ή σκέψη μου κοντά σου σοφ φέρνει κάθε λόγο μου ζεστό. Χρυσό παιδί, την άγνωστη όμορφιά σου σε μία φωτογραφία που κρατώ. Κοιμή, γλυκιά κ' όπερσση μικρούλα — ποιός ξέρει αν θα σε δω καιμιά φορά. κοντά μου θα σταθείς, δεσποινιδούλα να πεις στο γέρο θεό σου τρυφερά: — «Σε ξέρω, θεέ μου, από τα γραμματά σου που γράφεις στο μπαμπά μου συχνά. Διαβάξω που και που τα ποιήματά σου και χαίρομαι γι' αυτό, στ' αληθινά! » Και να μου πεις, ν' άκούσω τη φωνή σου που θάνα σαν πουλί που τραγουδεί. «Α, πώς γελιέμαι αλήθεια, συλλογίσου, να γίνωμαι κι' εγώ μικρό παιδί! Μά τώρα, αντί μικρό άρατο, αντί στή σένεφια μου τούτη τη βαρειά, της φαντασίας ναύαγησε το πλοίο. Λιλίνα μου, γιατί ν' άσαι μακριά;

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ

Κάποτε ένα λιοντάρι είχε βαρσθεί να τριγυρνάει στα δάση για να βρίσκει την καθημερινή του τροφή. Σκέφθηκε πολύ με ποιά τρόπο θα μπορούσε ν' απαλλαγεί απ' αυτό τον φοβερό κόπο, και στο τέλος αποφάσισε, σαν βασιλιάς των ζώων που ήταν, να βγάλει μία τρομακτική διαταγή. Το κάθε είδος ζώου άφειλε να του στέλνει με τη σειρά του, ένα δυό ή και τρία από το είδος του, έλαφια, ζαρκάδια και κάθε τετραπόδη θάπρεπε να φρόντιζε για το βασιλικό τραπέζι του λιονταριού. Έννοείται πως όλα τα ζώα ήταν άπελτισμένα και κλαίγανε τους συντρόφους τους. Το λιοντάρι ήταν τρωμερό και δεν χωρούσε κανένα γέλασμα.

Μιά μέρα ήθελε και ή σειρά των λαγών να προσφέρουν στο βασιλιά τους την ανάλογη θυσία.

Ο λαγός που ήταν προορισμένος να φαγωθεί, διευθύνονταν στη σπηλιά του λιονταριού χωρίς την παραμικρή βία. Και όμως ή ώρα είχε περάσει. Η ώρα που το λιοντάρι είχαν ορίσει να βρίσκεται εκεί.

Καθώς περπατούσε άργά - άργά ο λαγός μας συλλογίζονταν:

— Τι άφελεί να υπακούσω σ' ένα άφέντη που έχει σκοπό να με φάει. Όσο άργότερα τόσο καλύτερα. Μακάρι μάλιστα, να μπορούσα να μην πήγαινα καθόλου, αλλά θα το πληρώσουν οι δυστυχημένοι μου σύντροφοί αν το κάμω. Άλοιμόνο! Τότε, θα ξελοθρύνω τη ράτσα των λαγών.

Μονολογώντας έτσι το δυστυχημένο ζώο συλλογίζονταν πως θα μπορούσε ν' απαλλαγεί το βασιλείο των τετραπόδων απ' αυτό τον άσπλαγχο άφέντη. Με τις σκέψεις αυτές έφτασε στην πόρτα της σπηλιάς. Η καρδιά του κόντευε να σπάσει από τον τρόμο. Το λιοντάρι μόλις τον είδε άρχισεν έξαλλο:

— Δεν ξέρεις πως πεινώ; Γιατί μ' έκανες να περιμένω; Θα το πληρώσουν όμως αυτό που έκανες οι άλλοι λαγοί. Άχρισό το πρωί θά ίδου.

— Άφέντη μου! άπάντησε ο λαγός. Δεν φταίω εγώ που περιμένεις. Άν θέλεις άκουσε με πριν με φάς για να σου ξηγήσω.

— Λέγε γρήγορα πριν πέσεις στα δόντια μου, άθλιο ζώο είπε το λιοντάρι άγριευμένο.

— Άφέντη μου. οι λαγοί εί-

χαν ξεχωρίσει τρεις από μας για να σου στείλουν να φάς. Και οι τρεις μας, λοιπόν, τρέχαμε όσο μπορούσαμε γρηγορότερα για να μην αφήσουμε την Μεγαλειότητά σου νηστική, πέρ' από την ορισμένη ώρα. Ξαφνικά όμως, ένα λιοντάρι μεγάλο όσο και ή Μεγαλειότητά σου, πετάχτηκε από ένα πύργο που είναι φτιαγμένος μέσα στη γη, και μας έφραξε το δρόμο. «Πού πάτε; μας είπε. Μήλατε γρήγορα γιατί θα σας φάω.»

Του άπάντησαμε πως ερχόμαστε σε σας και του ξηγήσαμε. Τότε το λιοντάρι μας είπε: ο μόνος βασιλιάς είμ' εγώ. Κρατώ δυο από σας ως όμηρους. Ο τρίτος θα πάει να βρει το λιοντάρι για το οποίο μου μιλάτε και θα του πεί εκ μέρους μου πως το παρακαλώ να μονομαχήσουμε, όποιος από τους δυο μας είναι δυνατότερος θα γίνει ο βασιλιάς του δάσους». Από τους τρεις, άφέντη μου, διάλεξε μένα ναρθω να στο πώ.

Το λιοντάρι άρχισε να μουρμουρίζει από το θυμό του και διάταξε το λαγό να τον οδηγήσει άμέσως στον αντίπαλό του. Καθώς πήγαιναν και πλησίαζαν σ' ένα βαθύ πηγάδι, ο πονηρός λαγός είπε στο λιοντάρι.

— Περιμένετε μιά στιγμή, άφέντη μου. να πάω μιά στιγμή να τον βρώ, έτρεξε προς το πηγάδι και σε λίγο γύρισε τρέχοντας με όψη έξαιρετικά τρομαγμένη.

— Έκει είν' άφέντη μου! Τόν είδα—είπε με φωνή που έτρεμε τόξα από φόβο.— Έχει φάει και τους δυο μου συντρόφους. Το στόμα του είν' ακόμα καταματωμένο.

— Δείξε μου επί τέλους που είναι. Είπε το λιοντάρι μ' άνηπομονησία.

Ο λαγός άδήγησε τότε το λιοντάρι στο πηγάδι. Το νερό ήταν πάρα πολύ καθαρό και καθώς έσκυψεν είδε το δαυτό του και τον πήρε για άλλο λιοντάρι. Τότε έξαλλο έβγαλε ένα φοβερό μούγγασμα, και άρησε εναντίον του, πέφτοντας στο πηγάδι.

Όλα τα ζώα ύστερα εύχαριστήσαν το λαγό και τον τίμησαν για την έξυπνάδα του.

MARIETTA ΕΠΤΑΝΗΣΙΑ

ΧΩΚ ΦΙΝ (Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΤΟΜ-ΣΩΓΕΡ)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ MARK TWAIN

— Πως το φαντάστηκες αυτό; ρώτησε. Ο όρκος αυτός είναι δόκλιμος αντίγραφο από τα ιστορικά των... κορυφαίων ληστών και κουρσάρων, που ζάιρανε καλύτερα από κάθε άλλον τι είδους όρκο έπρεπε να επιβάλλουν στους συντρόφους τους. Κατάλαβαίνεις; πρόσθεσε στο τέλος. Όχι πως δεν είμαι ικανός να φτιάξω μόνος μου κάτι τέτοιο, αλλά άφου έχουμε τα πρότυπα των... μεγάλων άνδρών, ποιός λόγος συντρέχει να μην περιοριστούμε σ' αυτά; Ο Ντάνκν Σάξ όμως δεν συμφωνούσε άπόλυτα:

— Εγώ προτείνω, είπε, ποιά άποτελεσματικά μέτρα για τους «προδότες». Να αγκυλωτίξουμε και την οικογένεια του προδότη και να της χαράξουμε στο μέτωπο το διπλό σταυρό. Έτσι δεν θα είχαμε μεταξύ μας κανένα κρούσμα προδοσίας...

— Δεν είναι άσχημο αυτό, έκανε ο Τόμ, μα δεν είναι και τόσο εύκολο όσο νομίζεις. Να πού ο Χώκ Φίν δεν έχει οικογένεια. Ποιόν λοιπόν θα πιάσουμε;

— Τόν πατέρα του! φώναξε ο Ντάνκν Σάξ.

— Ού, αυτόν... Και πού θα τον βρούμε να τον αγκυλωτίξουμε. Πάει πάνω από χρόνος που έχει να παρουσιαστεί στην περιφέρεια. Σε τούτο το διάστημα δεν τον είδε κανείς, ούτε κι' αυτός ακόμα ο γιός του. Έπομένως δεν είναι δυνατόν να επιβάλλουμε τιμωρία στις οικογένειες των προδοτών, γιατί τότε τι θα κάνουμε μ' αυτούς που δεν έχουν.

Η ύπόθεση είχε μπλέξει άρκετά; ή θέση μου κινδύνευε. Λίγο ακόμα και θ' άβαζα την οδρά στα σκέλια και θ' άφευγα από κει σαν τον βρεμένο γάτο. Εύτυχώς όμως, ο Τόμ κατάφερε με λίγη ρητορική να πείσει τους τριγυρινούς του. Έτσι ε' όνομά μου παραμένει στον κατάλογο κι' ή καρδιά μου πήγε στη θέση της. Γιατί — υπάρχει λόγος να το κρύψω; — άνησυχούσα, άνη-

συχούσα πολύ μην τύχαινε και βρεθώ έξω από το πανηγύρι. Τέλος, καθένας μας, κέντησε το δάκτυλο του με μιά καρφίτσα και υπόγραψε το κείμενο του όρκου με το αίμα του.

— Τώρα, είπε ο Τόμ, θα σας έξηγήσω τον τρόπο που θα δουλέψουμε. Θα στήνουμε καραούλι στα μονοπάτια και θα σταματούμε τ' άμάξια. Τόν τελευταίο καιρό έρχονται να έγκατασταθούν στον τόπο μας μερικές οικογένειες πλουσιών. Δεν είναι άσχημα να τις εξαλαφρώσουμε» λιγάκι από τα... διαμαντικά τους.

— Σωστά! είπε κάποιος. Άν όμως τ' άμάξια δεν θέλουν να σταθούν;

Ο Τόμ έμεινε λίγο σκεπτικός.

Είδα πατημασιές.

Ίσως δεν είχε ύπολογίσει αυτή τη λεπτομέρεια. Ο φίλος μου όμως δεν τ' άχανε εύκολα και βρήκε άμέσως τη λύση.

— Θα πιάνουμε τις άνηφορές, είπε. Στα σημεία αυτά τ' άμάξια πηγαίνουν οικά-οικά. Τότε εμείς θα πεταχόμαστε μπροστά τους και θα τους φωνάζουμε: — Τα λεφτά σας

ή τη ζωή σας! Φυσικά οι ταξιδιώτες θα προτιμούν να μας δίνουν τα χρήματά τους από το να χάσουν τη... ζωή τους.

— Ναι, έκανε σκεπτικός ο Μπέν, μα ένα άμάξι απ' αυτά μπορεί να μας διαφύγει. Και πάνω σ' αυτό το άμάξι να υπάσχει κανείς που να μας γνωρίζει. Τι γίνεται τότε; Δίχως άλλο θα μας καταγγείλει και τότε άποισν από εμάς συλλαβών δεν θα ξαναδεί πιά στη ζωή του... τα ποταμόπλοια του Μεσισιπή!

Καινούργιο πρόβλημα του άρχηγού, καινούργια βάσινα. Τούτη τη φορά νόμιξα πως ο Τόμ θα τ' άρατούσε, μα έλα που το μυαλό του κατέβαζε τις πιο έξυπνες ιδέες. Ήταν φωτιά, σπύρο μοναχό. Δεν άρχισε λοιπόν να μας δώσει τη λύση κι' αυτού του προβλήματος. Χτύπησε έξαφνα το μέτωπό του και πετάχτηκε πάνω σ' να τον τσίμπησε το λιγότερο σκορπιός:

— Οι συμμορίτες φορούν προσωπίδες, γιατί και μεις να μη φορέσουμε ώστε να κρύβουμε το πρόσωπό μας από άνεπιθύμητα μάτια;

— Και πού θα τις βρούμε; ρώτησε ο Ντάνκν Σάξ.

Ο Σάγκερ, έβγαλε από τη τσέπη του ένα ολοκαίνουργιο μεταξωτό μαντήλι, έκανε γρήγορα-γρήγορα δυο τρύπες και το έδεσε πίσω στο κεφάλι, σκεπάζοντας μ' αυτό το πρόσωπό του.

— Τα λεφτά σου ή τη ζωή σου! φώναξε προτεινοντας στον Μπέν το δάκτυλό του σαν πιστόλι.

— Σπουδαία! έκανε ένθουσιασμένος ο Ντάνκν. Άλλά με τον τρόπο αυτόν θα... τρομάξουμε τους άνθρώπους. Δεν σου φαίνεται λιγάκι βαρύν Τόμ;

Ο Σάγκερ τον κοίταξε με περιφρόνηση.

— Νομίζω Ντάνκν πως θα ύποστεις πρώτος την τιμωρία του διπλού σταυρού, είπε. Άν είσαι «πο-

νόνηχος» να το ξέρουμε. Πρέπει να μάθεις ότι τα μικροαισθήματα ταιριάζουν μόνον στα μικρά κορίτσια! Εμείς είμαστε άντρες! Και σαν άντρες θ' αντιμετωπίζουμε τον κίνδυνο και ότι άλλο μας άπειλήσει. Άν οι άνθρωποι αυτοί τρομάξουν, τόσο το καλύτερο για μας. Η συμμορία θ' άποχτήσει φήμη και θα

βγάλει όνομα που θα τρέμουν όλοι. Θα γίνουμε οι «Βασιλείς των δρόμων!».

Ο Ντάνκυ Σάξ δεν ξαγαμίλησε. Κατάλαβε μόνος πως έκανε γκάφα να πει ότι είχε και ότι από τώρα και στο εξής ο τόνι Σώγερ θα τον είχε στο...μάτι! Και για κανένα λόγο δεν ήθελε να τὰ έχει άσχημα μαζί του.

Στο μεταξύ, το θεαματικό σχέδιο του άρχηγού πέτυχε με το παραπάνω. Όλοι μας—βέβαια όσοι είχαμε μαντήλια—τα τρυπήσαμε και σκεπάσαμε με αυτά το πρόσωπό μας. Ο Τόνι αποθεώθηκε. Τον άναγνωρίσαμε όλοι μας για άνώτερο και του σφίξαμε το χέρι με θέρμη. Η στιγμή αυτή ήταν ή ποιά συγκινητική, γιατί ο φίλος μας μäs άγκάλιασε έναν—έναν ξεχωριστά και—μυσικά—στον καθένα—τόν διαβεβαίωσε πως θα τον είχε στην «προστασία» του. Έμένα δέ μου υποσχέθηκε ότι πολύ γρήγορα θα μ'έκανε πρωτοπαλικάρο του!

Όταν τὰ ξημερώματα γύρισα στο δωμάτιό μου, με τον ίδιο τρόπο που έφυγα άποβραδís, είμωνα πολύ κουρασμένος αλλά κολυμπούσα κι'όλας σέ πελάγη ευτυχίας. Δεν ήταν δά μικρό πράμα να γίνω πρωτοπαλικάρο του Τόνι Σώγερ! Ξέρετε τι θα πει αυτό; Κι' όταν ακόμα έπεσα στο κρεβάτι μου δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι από την ανέκλιστη χαρά που με βρήκε!

Πέρασαν περίπου έξι εβδομάδες από την ήμερα του όρκου και σ'όλο αυτό τó διάστημα εξακολουθούσαν τὰ... συμβούλια. Οι θέσεις όμως των μελών έμειναν συχνά άδειανές, άν και ο Τόνι είχε άπειλήσει αρκετές φορές να τινάξει τὰ «μυαλά» εκείνου που θα τολμούσε ν'άπουσιάσει δύο φορές συνέχεια άπ' το συμβούλιο. Οι περισσότεροι από τους «συμμορφίτες» δεν ήταν ελεύθεροι παρά μόνον την Κυριακή και με κανέναν τρόπο δεν έννοούσαν να γίνουν... λησται εκείνη την ήμερα!

Η κατάσταση, λοιπόν, γινόταν σοβαρή. Πέρασαν δύο μήνες σχεδόν και δεν κατορθώσαμε τó παραμικρό. Ούτε μία σύλληψη ενός άμαξιού! Και σά να μäs κοροΐδευαν κι' αυτά, τὰ ταξιδιωτικά άμαξια άρχισαν να πληθαίνουν τελευταία στο μεγάλο δρόμο. Ξέχασα όμως. Για να είμαι πιά ελληκρινής θα σάς πω μερικés άπ' τις μεγάλες μας... περιπέτειες! Κάποτε—κάποτε βγαίναμε από τó λιμέρι μας και κρουθόμασε στις πλαγιές κανενός μονοπατιού. Από κεί περνούσαν ένα σωρό χω-

ριάτες φορτωμένοι τὰ λαχανικά τους. Ο Τόνι, πεταγόταν τότε μπροστά τους και φώναζε:

— Πάνω τους παλικάρια μου!

Άλλα κανείς δεν τó κουνούσε, γιατί πάντοτε ο χωριάτης θα τύχαινε να είναι... γνωστός. Έτσι ο Τόνι ξαναγυρνούσε στο καραούλι του σαν τή βρομένη κότα. Είναι αλήθεια πως κι' ο ίδιος κατάλαβαινε ότι δεν κάναμε τίποτα τó «σημαντικό» αλλά δεν άπελιζόταν. Την άλλη μέρα κιόλας έβγαίνε μπροστά σέ κανέναν φτωχό καροτσέρη ξεφωνίζοντας την περιφρονητή λαχί του:

— Πάνω του παλικάρια μου!

Τζίφος όμως κι' αυτή τή φορά. Προσπαθούσα να κατάλαβω τι βγάσαμε άπ' δλη αυτή τή φασαρία και ποιός ήταν ο λόγος που κάναμε τούς ληστές. Μέχρι τότε

Ήταν ως πενήντα χρονών

όλο μας τó κέρδος περιοριζόταν σέ καμιά τριανταριά καμισιές που μäs έδιναν στα πεταχτά οι άμαξάδες. Έπειτα τρέχαμε να κρυφτούμε στη σπηλιά μας, όπου ο άρχηγός, μäs έβεβαίωσε ότι εκέρδιζε τή νίκη!

Ένα πρωί ο Τόνι μäs ειδοποίησε με τó Τζίβο Χάρπερ, ότι είχε πληροφορίες από τούς κατασκόπους του, ότι ένα καραβάνι πλουσιών εμπόρων Ίσπανών και Άράβων, θα περνούσε την άλλη μέρα σέ λίγη άπόσταση από τó λιμέρι μας. Τó καραβάνι αυτό θα είχε μαζί του τó λιγότερο διακόσιους ελέφαντες, πεντακόσια μουλάρια και εξακόσιες καμήλες. Φανταστήτε—μäs έλεγε—τι άμύθητα πλούτη θα σηκώνουν στις πλάτες τους όλα τούτα τὰ ζώα!

— Οι εκατό ελέφαντες είναι φορτωμένοι με εκατομμύρια πολύτιμα

μαργαριτάρια, μäs έλεγε ο Τόνι. Οι κατάσκοποι μου δεν κάνουν ποτέ λάθος στις πληροφορίες τους. Μόνον που ή συνώδεα αυτή έχει μαζί της καμιά εκατοπεννηταριά στρατιώτες. Ποιός τούς λογαριάζει όμως. Έμεις έχουμε καρδιά σαν τού Ριχάρδου τού Λεοντόκαρδου, μπορούμε να τὰ βάλουμε με όλο τόν κόσμο! Μήπως δεν κερδίσαμε τόσες νίκες. Γιατί να μñ τή κερδίσουμε κι' αυτή; Τó ζήτημα είναι να πιάσουμε τὰ κατ'άλληλα πόστα και να τούς έπιτεθούμε τή στιγμή που δεν μäs περιμένουν. Σας υπόσχουμαι να τούς διαλύσουμε στο λεφτό. Τι λέτε, συμφωνείτε;

— Όθρα! φώναζαν οι άλλοι ένθουσιασμένοι και πέταξαν τὰ καπέλλα τους ψηλά. Να μäs ζήσει ο Τόνι Σώγερ, ο άρχηγός μας!

(*Ακολουθεί)

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΓΙΑΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ;

Γιατί τὰ κάστανα σκάνε με κρότο σαν τὰ βάζουν στη φωτιά χωρίς να τὰ χαράζουν;

Γιατί κάτω από τή φλούδα τους και μέσα στον καρπό τους έχουνε άέρα και ύγρασία. Σά ζεσταθούνε λοιπόν, ο άέρας και τó νερό διαστέλλονται και θέλουνε να καταλάβουνε περισσότερο χώρο κι' έτσι σπρώχνουν και σπουν τή φλούδα. Σάν τὰ χαράξουμε όμως τότε ο άέρας βρίσκει διέξοδο.

□

Γιατί όταν ο άνεμος φυσάει από τήν Ανατολή κάνει λιγότερη θροσιά παρά όταν φυσάει άπ' τή Δύση;

Γιατί οι ανατολικοί άνεμοι διαβαίνουν από τήν ήπειρο και φτάνουν σ' έρδς ήηροί. Αντίθετα οι δυτικοί άνεμοι διαβαίνουν από τόν Άτλαντικό Ωκεανό φτάνουν ήηροί.

□

Γιατί άμα ρίξουμε με όπλο μιά σφαίρα σέ τζάμι, δέ σπάει παρά γίνεται μονάχα μιά τρύπα;

Γιατί ή σφαίρα έχει μεγάλη ταχύτητα και τὰ μόρια του τζαμου έκτοκίζονται προς τὰ έμπρός, τόσο γρήγορα, που δεν προφταίνουν να μεταδώσουν τήν κίνησή τους και σ' άλλα μόρια.

□

Γιατί ή βραδυνή θροσιά φέρνει νοσηρότητα;

Γιατί ο γερμάτος από ύδρατμούς άέρος τής ατμοσφαιρας περιέχει μερικés ουσίες που μεταδίδουν σ' αυτή γασάδεις ιδιότητες. Μέρος άπ' αυτές τις ουσίες—που τις λένε μιάσματα—κάθεται πάνω στο δέρμα μας μαζί με τή θροσιά και προκαλεί τó κακό. Αυτό συμβαίνει πιά πολύ στους τόπους που βρισκονται κοντά σέ έλη ή στάσιμα νερά.

Ο ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δ

Πώς, τί; Χωρίς δεύτερη κουβέντα ο στρατιώτης γίνεται καπνός και να 'σου τον ύστερα από λίγα λεπτά κι' ο στρατηγός φουσκάντας και ξεφουσκάντας, λαχανιασμένος και ιδρωμένος, και με τó δικωχο άνάποδα και τή ζώνη στραβοκουμπωμένη, έτοιμος για τις έπίσημες χαιρετούρες:

—Μεγαλειότατε... άρχισε.

Μά... σταμάτησε εκεί, άποσβολωμένος από τήν πιά άπροσδόκητη έκπληξη. Πίσω του, ο συνταγματάρχης που έρχόταν και κείνος για τήν ύποδοχή, έμεινε κι' αυτός ξερός.

— Μπορώ να ξέρω, με ποιόν έχω τήν τιμή να μιλώ; ρώτησε ο στρατηγός άποτεινόμενος στον περιεργό έπισκέπτη του.

— Στόν Τάκη Μικρογεφυράκη, βασιλιά των Μαλαίων, άρθρωσε ο φιλαράκος μας σέ τέλει έλληνικά.

— Και τί μäs ζητάει ο Τάκης Μικρογεφυράκης, ο βασιλιάς των Μαλαίων;

— Έπιθυμεί να εισέλθει στη Στρατιωτική Σχολή.

Τότε οι αξιωματικοί καθώς κι' οι στρατηγοί γούρλωσαν τὰ μάτια τους.

«Μά είναι περιεργο! σκέφτηκε ο Τάκης. Και αυτό άκόμα;»

Μά να τó γράμμα του.

Ο στρατηγός τó πήρε, τó διάβασε, φώναξε τó συνταγματάρχη Παραπόδα, τού τó έτεινε— και κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

— Έσύ, έλεγε ο στρατηγός στο θυρωρό, γύρνα γρήγορα στη θέση σου. Όσο για σäs, κύριε Τάκη Μικρογεφυράκη, άν θέλετε, μου κάνετε τήν τιμή να μ' άξιολογήσετε.

Δεν ήθελε και πολλά παρακάλια.

Έπιτέλους, ήταν στη Στρατιωτική Σχολή!

«Ω, ποιός τον έπιασε πιά τόν Τάκη! Από μέσα του φουσκάνε, ήταν πολύ περήφανος, μα δεν ήθελε να φαίνεται στους άλλους. Ένας βασιλιάς, πρέπει να κρατάει τή θέση του, όχι άσπεία. Άλλά, να! Δεν ήταν να 'ναι τώρα δά κοντά κάποιος από τούς δικούς του, κάποιος από τó σχολείο έστω, να τόν ιδεί και να τὰ πει στους άλλους; Τί άτυχία!

Μισή ώρα άργότερα έφτασε κι' ο Διευθυντή τής Αστυνομίας ειδοποιημένος από τó στρατηγό κι' άρχισε τις άνακρίσεις.

Τού τις έκανε όμως με τέτοιον τρόπο που δεν μπορούσε να προσβληθεί, μήτε κι' ο πιά μεγάλος βασιλιάς τού κόσμου:

— Θα πρέπει να πεινάτε πολύ, Μεγαλειότατε.

— Ναι, βέβαια, λιγάκι.

— Τó ταξίδι είναι, βλέπετε, τόσο μακρινό! Τι ώρα ξεκινήσατε;

— Στις έφτά και τριανταπέντε, κύριε.

Ένας ύπηρέτης έφερε ένα δίσκο γεμάτο περίφρημα φαγητά.

— Είναι όραία στο Κολλέγιο, Μεγαλειότατε;

— Βέβαια, βέβαια, έκανε ο Τάκης μπουκομένος.

Έτσι ο Τάκης, χωρίς να τó καταλάβει πιάστρηκε. Εκείνο που ύποπτευόταν, έπιβεβαιώθηκε: ήταν από τó Κολλέγιο.

Κι' ο Διευθυντής τής Αστυνομίας, γελούσε! Κι' ο στρατηγός, και κείνος, γελούσε.

Στή στιγμή τηλεγράφησαν στο Κολλέγιο «Η Σοφία»: «Έχετε μισήτην Μικρογεφυράκη;»

Και έφτασε ή άπάντηση: «Έξηφανίσθη χθές. Σχολείον άνάστατον έρευνά».

(*Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα έγκρισης εδωκε συνδρομητάς ή απέλκεια των δραχμῶν 200.

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται ούτε αναγνώζεται, άν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα δρ. 2000. Τα έγκρινόμενα ή αναγνωόμενα ίσχύουν ως την 30η Νοεμβρίου 1948. Όσα συνοδεύονται από α. άνηκουν σε άγδρια, και όσα από κ, σε κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Δροσοπούλιδα, κ. (ΑΠ). Κρίσιωφ, α. Τοπολιταστάκι α. Ξανθούλα, κ. (ΓΒ). Έλσύνθρο Πουλί, α. (ΒΦ). Κεφαλλονίτικο Αερογάλι, α. (ΚΧ). Γλάρος, α. (ΣΓ). Τζό, α. (ΚΧ). Ανθισμένη Πασχαλιά, κ. (ΜΒ). Μίλης Ζέζας, α. (ΔΔ). Αμφιτρώων, α. (ΑΩ).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 37ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αι λύσεις του φυλλάδιου τούτου δεκταί εφ' όσον δεν θά έχουν δημοσιευθεί.]

40. Δεξιόγραφος

Πολύ όμοιο άρκετικό με σύνδεσμα ένα τελικό τά δυο μαζί θα ενάσω νησί να φανερώσω.

Κράθεις

41. Τονόγραφος

Συμπέρασμα μ' έρενα πάντα βλάμα ξαφνικά τον τόνο κατεβαίεις και βλέπεις, αχού. Θέ μου, σημαία να δοθοστέχεται μπροστά σου.

Μαύρο Βέλος

42. Δημόδες Αίνιγμα

Σώμα έχει κεφάλι δεν έχει στόμα έχει μέλη δεν έχει.

Κράθεις

43. Μεγά Δικτυακόν

- * * * * * = Στρατηγός του Μεγάλου Αλεξάνδρου
* * * * * = Βάρβαρος τιμωρά
* * * * * = Έπιλεητής, Έπίπτης
* * * * * = Θεραπευτικός
* * * * * = Δύο λέξεις: Όρος γεωγραφικός, Ηπειρός

Και καθένας τά ίδια.

Μαύρο Βέλος

44. Κρυπτογραφικόν

- 12345678 = Ίερός ποταμός.
2353126 = Εκ των άμφίων του διαβόλου.
3245628 = Ποι. της Εδράκης [κόνου]
45345628 = Ό Ιδρυτής της Τροίας
54315628 = Ρωμαίος αυτοκράτωρ
66831451 = Όνομα άραβικής δυναστείας
73145628 = Άστερισμός
85347615 = Νήσος της Μεσογείου.

Κυριάκος Γ. Χατζηγεωργίου

45-49. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ενός γράμματος εις έκαστην των κατωτέρω λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθούν, άνεν αναγραμματισμού, άλλαι τρεσάι λέξεις:

Άμμα, καινός, χολός, φόνος, πόνος.

Κυριάκος Γ. Χατζηγεωργίου

50-51. Μεταμορφώσεις

- 1. Η λέξις γάμα διά πέντε μεταμορφώσεων να γίνει χώρα.
2. Η λέξις πόλις δι' 85 μεταμορφώσεων να γίνει γέρος.

Κράθεις

52. Φωνητόλιπον

πς-όν-χ-ν-χ-πό

Μαύρο Βέλος

53. Γρίφος

εθ εθ εθ εθ
εθ εθ εθ εθ
εθ εθ εθ εθ
εθ εθ εθ εθ
εθ εθ εθ εθ
εθ εθ εθ εθ
εθ εθ εθ εθ
εθ εθ εθ εθ

Κράθεις

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικῶν Δουήσεων του φυλ. 31-33

217. Ηρώδης (Ηρώ, δίς). 218. Χιών - Χιτών. - 219. Ρώμη - Βώμη. - 220. Σολωμός - Σολωμός. - 221.

ΠΟΛΕΜΟΣ / 222. ΑΛΒΕΡΤΟΣ
Ο Α ΕΙ Υ Λέσβος, βλαβερός.
ΛΑΒΡΓΗΣ Έβρεσσ, Ροβάρτος
Ε Ρ Ρ Τ Τσελλός, όβελός,
ΜΕΤΡΙΚΗ σφαγιάς). 223 - 227.
Ο Η Κ Μ Διά του Π: Έτος
ΣΥΣΤΗΜΑ Πάρος, κνός, πέλιμα,
τρόπος. 228. ΚΟΜΗΤΗΣ - ΔΙΣΠΙΟΣ
(Κατάφω, Όρνιθών, Μεσσηνή, Ηρωίαι Τερπλλον, ΗνιΟχος, ΣειΣμός)
229. Χρόνον φείδου. - 230. Νόσος
δγής εν σώματι δγισί (νού σ' ή, Γη,
Είς εν Σω, μάτ, ή, ή Γη, ή).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δέν δημοσιεύονται Άγγελιαί όπερβαίονται τους δεκαπέντε στίχους και μόνον μεσ του καθένος εις κάθε φυλλάδιον. Έως δέκα τό πολυ λέξεις με άπλα σπαχία 50χ. 100. Πέραν των δέκα λέξεων, 10) 50χ. ή λέξις με άπλα, 150 50χ. με παχία και 200 50χ. με κεφαλαία. Ό χωριστός στίχος 50 500.

[B - 10]

Παιδιά! παραχρησάσα διαγωνισιά φωτογραφιών μονο τού Γ. Πάουρο. Βράβεια τρία βιβλία. Συμμετοχή 500 δρχ. γιά καθε φωτογραφία. Στείλτε όσες θέλετε. Προθεσμία έως 15 Μαρτίου. Στείλτε όλοι - ες στη διεύθυνση: Κα Βικτωρία Κούμπα, Κίσσκι, Μυτιλήνη διά

Έντελέθεις

[B - 11]

Διαπλασάκουλα-εε, «ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ» Πουλί της Καταιγίδος, μου φαίνεται ότι τώρα τελευταία χάθηκες μεσ την καταιγίδα της Διαπλάσεως. Τι λέε.

Άδωδω Διαβολάκι

[B - 12]

Ξαναβλαίνοντας από άνδριαμένο διαπλασάκου παστρί, άλληλογραφά, άνταλλάσσω Μ. Μυστικά με όλους-εε. Σεχωριστά με Διαπλασάκουλα Κρήτης, Μακεδονίας, Γούφης, Γυμνασιάρχου Ολυμπίου, 9. Μυτιλήνη διά

Αερωτάχτη

[B - 13]

Διαπλασάκουλα-εε άλληλογραφά με όλους-εε. Άπαντήσατε με άγγελια.

Ξανθούλα

[B - 14]

Μπαίνοντας στο κορυφά σαλονάκι της Διαπλάσεως χαιρέτω όλους-εε.

Κεφαλλονίτικο Αερογάλι

[B - 15]

Πρωτοπαίχοντας στη Διαπλασάκου κίνηση, χαιρέτω όλους-εε.

Γλάρος

[B - 16]

Μικρή Πεταλούδίτσα, δέχομαι ευχαρίστως στείλε πρώτη στη Δ)ση της [B-2] άγγελίας μου.

Νεττεκτιβ Χ

[B - 17]

Έπανερχόμαθα στην κίνηση της Διαπλάσεως μετ' ενός έτους άδραναίαν. Δίαν προσεχώς θά σας ανακοινωθεί ή νέα σύνθεσή μας.

Διαπλασάκουδ' Αστρη

[B - 18]

Μακεδόνα, Τρελλό Πανταμί, σας προσκαλούμε στον σύλλογό μας, θά σας δοθούν θέσεις στο Διοικητικό Συμβούλιο. Επίσης όποιος άλλος θέλει, είναι δεκτός στον Σύλλογό μας.

Διαπλασάκουδ' Αστρη

[B - 19]

Προκηρύσσωμεν τον α' μας διαγωνισιά. Ιον: τό καλύτερο Διαπλασάκουλο των ετών 1946 και 1947 - 2ον: Τό καλύτερο Διαπλασάκου ψευδώνυμο των ίδιων ετών. Ό καθείς έχει δικαίωμα 10 ψήφων. Συμμετοχή 500 δρ. Θά βραβεύθουν οι δύο πρώτοι εκλεγέντας και 2 από τους εκλεγέντας αυτούς. Δ)σις Κον Διαμαντούσσου, 1. Δροσοπούλου 58.

Διαπλασάκουδ' Αστρη

[B - 20]

Έπανερχόμαί στην κίνηση και πάλι ως όπαδος του ενδόξου Διαπλασάκουδ' Αστέρου. Αλληλογραφά με όλους-όλους (Δ)σις Διαπλασάκουδ' Αστέρου).

Μίλης Ζέζας